

Sygn. akt II CSK 447/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M. B.
przy uczestnictwie K. H. i A. C.
o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej V. H.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania K. H.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 listopada 2013 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku M. B. z udziałem K. H. i A. C. o stwierdzenie nabycia spadku po V. H., Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 27 marca 2013 r. stwierdził, że spadek po zmarłej w dniu 5 stycznia 2012 r. V. H. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 26 kwietnia 2011 r. nabyła córka K. H., w całości. Apelacja uczestniczki K. H. została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 listopada 2013 r.

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego złożyła uczestniczka K. H. wskazując jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że okoliczność, iż K. H. jest małoletnia i w postępowaniu przed Sądami obu instancji reprezentowana była przez przedstawiciela ustawowego w osobie ojca A. H. nie wpływa na jej status uczestnika. To ona, a nie jej przedstawiciel ustawowy jest uczestnikiem tego postępowania i to jej interes, a nie interes przedstawiciela ustawowego podlega osądowi. Ponadto reprezentacja powołanej do spadku uczestniczki przez ojca nie zmieniła zakresu kognicji sądu rozstrzygającego wniosek, w szczególności nie uprawniała sądu do czynienia ustaleń ponad wymagane art. 670 k.p.c. Powołany przepis stanowi, że w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku sąd bada kto jest spadkobiercą ustawowym i czy spadkodawca pozostawił testament i w związku z tak zakreśloną kognicją, w postanowieniu stwierdzającym nabycie spadku (art. 677 § 1 k.p.c.) Sąd stwierdza nabycie spadku przez spadkobierców, co do których ustalił, że spadek ten dziedziczą, ze wskazaniem podstawy powołania oraz wymienia wysokość udziałów w jakich spadkobiercy spadek nabyli. Postanowienie Sądu Rejonowego odpowiada ściśle tym wymaganiom. Apelacja K. H. sporządzona przez jej ojca nie pozostawała w związku z taką treścią skarżonego postanowienia a wiązała się z jego roszczeniami do majątku pozostawionego przez spadkodawczynię, podobnie jak i skarga kasacyjna.

Dopuszczalność skargi kasacyjnej, podobnie jak i innych środków zaskarżenia, uzależniona jest od wykazania przez skarżącego interesu prawnego w zaskarżeniu, który uwarunkowany jest wykazaniem pokrzywdzenia kwestionowanym orzeczeniem. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 mającej moc zasady prawnej (OSNC z 2014 r., nr 11, poz. 108) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka. Pokrzywdzenie zatem uzasadnia przypisanie istnienia interesu w zaskarżeniu orzeczenia, a polega, co do zasady, na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a treścią rozstrzygnięcia. Przesłanka *gravaminis* pozwala przyjąć, że jeżeli orzeczenie jest korzystne dla skarżącego, skarga kasacyjna jest wyłączona, ze względu na brak pokrzywdzenia. Ocena istnienia pokrzywdzenia, stanowiącego warunek dopuszczalności zaskarżenia, poprzedza badanie zasadności środka zaskarżenia. Badanie złożonej przez uczestniczkę K. H. skargi kasacyjnej w aspekcie istnienia *gravamen* w ogóle nie wskazuje na pokrzywdzenie skarżącej kwestionowanym postanowieniem.

W świetle powyższego skarga kasacyjna jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).